

המפקיד פרק שלישי בבא מציעא

לו.

עין משפט
גד מצוה

בב א מיי פ"א מהל'
שעויות הל' ט סגנ
לאון רמ:
בב ב מיי שם הל' ג סגנ
לאון רמ:
בב ג מיי שם פ"ז הל' ב
ופ"ח הל' ה הל' ו:
בו ד ה מיי פ"א מהל'
שכירות הל' ו ופ"ד
מהל' נוקי ממון הל' יא
וע"י פהשנות ופ"ק ומל"מ
סגנ עשין פט פח טושיע
ח"מ פ"י רלא סעי' כו ופ"י
שה סעי' ה וסגנ עשין
טושיע ו:
בו ו מיי פ"א מהל'
שכירות הל' ד סגנ
עשין פט טושיע ח"מ פ"י
רלא סעי' כו:
בב ז מיי פ"ד מהל'
שכירות ופ"ק הל' ו
סגנ עשין פח טושיע ח"מ
פ"י רלא סעי' כו:
בב ח ט מיי שם הל' ח
טושיע שם סעי' כ"א:

שובר דמייחייב בגניבה ואבירה. מכאן יש להוכיח דהלכה כמ"ד
לשובר כשומר שכן דמי וכן מוכח ברש"י אלמנה לכ"ג
(יבמות טו:) וכן פרק השואל (לקמן דף לו, ו) גזי מרימר בר
מנינא אוגר כוונתיה לבי חזאיט:

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

לאפוקי מדר' אמי. ה"ה דהוה

מנאי למימר לאפוקי
מדשמואל דלמר פ"ג לשבועות (דף
כה.) לשבועות ציטוי ליתא אלא ציכול
להיות להצא אצל שבועה שזרק פלוני
כרור לים פטור שאין יכול לומר
שבועה שזרקו והלא מייחייב שבועה
כי נשבע שנאנסה אע"ג דליתא
בלהבא: רב אמר פטור. ופי"ח
והא תנן פ"ג דגיטין (דף כט.) אם
צמד טול הימנה חפץ פלוני לא ישלמו
בזד אחר וי"ל דאע"ג דלסור להפקידו
ציד אחר מ"מ צביל כך אינו
חייב לפרוע:

אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר.

אין לפרש דטעמא דחייב לר'
יוחנן אליבא דאביי משום דשינה
מדעת המפקיד ולכן יתחייב בכל
האונסין אפי' צאונסין שהיו ראויין
לנא כרשות שומר הראשון דל"כ מנאי
פריך אביי לנא לקמן לימא ליה ר'
אמי לר' אבא מלאך המות מה לי
הכא מה לי התם כו' והלא כיוון
דשינה מדעת בעל הפרה הוא חייב
אפילו צאונסין שהיו צאיין אפי' הם
הימה ברשותו לכן הולך למלך
שהשאל מדעת בעלים אלא י"ל
דהטעם הוא דחשיב כאלו פירש לו
שאל שינה מדעתו כגון שימסרה
לאחר שהיה כאלו פשע זה וכל
אונסין שאירעו לה שוכלל תלוש שאל
לא מסרה לאחר שלא היו נאדעים
חייב זה כגון אם משה צביט שומר
שני דיש לתלות דהבדל דאית ציט
הראשון לא הימה מתה שצריכ ציט
אחד יותר מאחר והוי כפשע זה ויאלה
לאגס שהוא מרעה שמן וטוב ומתה
דחייב לנאי דלמר דהבדל דאגמא
קטלה וכן לרז אס מסרה לחש"ו ומתה
ברשות חייב משה צביט טעמא ותיכא
שלא פשע זה כגון לרז כשפקיה
לנן דעת או שנעל בפניה כראוי
ויאלה לאגס או שהוליכה צעמנו
לאגס ומתה שם פטור אצל אס נעל
פניה שלא כראוי אע"פ שפשע
אס מתה שם פטור כיון דלפילו נעל
פניה כראוי הימה מתה שם ואפילו
למ"ד תחילתו פשעיה וסופו צאונס
חייב היינו דוקא כמנן צריפא דלורצני
דאפשר אס לא פשע מתחילה לא
היה נאדע אונס של גניבה וכן מוכח
פרק האומנין (לקמן דף עח. ושם ד"ה
הומתה) דתנן השוכר את הפרה
להוליכה צהר והוליכה צבקעה
לחולקה פטור הומתה חייב והשתא
למ"ד תחילתו פשעיה וסופו צאונס
חייב כי נמי החולקה אמאי פטור הלא
תחילתה פשעיה לענין הומתה
וסופה צאונס לענין החולקה אלא
משום דלפילו הוליכה צהר כל שנ
דחולקה לך פריך לקמן אביי לרזא
שפיר ופ"י למ"ד תחילתו פשעיה וסופו צאונס פטור כדליתא
להיות נאדע עד שצאו גניבים אצל הכא אגלאי מילתא שאותו הכל ואותו מקום יותר להימית בהמה זו למיד שצאת שם
התחילי החולי וכן קאמר אביי לקמן דלפ"י למ"ד פטור הכל חייב:

שניהם בלשם. אם נשבעו לשקר והיו נשכרים בשבועתם להקיל
פרעון מעליהם כפירת ממון היא זו וקרנן שבועה שלהם אשם
אל בן צ' שנים דתיב (ויקרא ה') והציל את אשמו איל תמיס
צערך כסף (שני) שקלים והוא אשם גזילות: נאנסה. ע"י לטטים

ונשבעו שכן (א) אע"פ שהשאל
משלם אונסין משבעין אותו כדרכ
הונא שבועה שאינה ברשותו דחיישין
שמה נתן עיניו זה ונשבע שנאנסה
ואינה ברשותו: שוכר דבין כך ובין כך
מיפטור. מתשלומין קאי בחטאת:
בין כך ובין כך. צין שנשבע צלמת
שמתה כדרכה צין שנשבע לשקר
שנאנסה פטור עמנו מלשלם הלך
אין צשקר זה כפירת ממון דהא אס
הודע על האמת היה פטור שבועת
ציטוי היא ובחטאת: שואל דבין כך
ובין כך חייב לנאל. נמאל שלא
כפר ממון צשיקור שבועתו ושבועת
ציטוי קאי בחטאת: כגון שנגנבה.
והשוכר חייב לשלם לבעלים והשואל
ישלם לשוכר: ואמרו מהה מחמה
מלאכה. ופטור שואל עמנו צשקר
מלשלם לשוכר והשוכר מלשלם
לבעלים: שמה כדרכה. ואם הודו על
האמת שוכר פטור ושואל חייב:
שנגנבה. ושניהם חייבין: ואמרו מהה
כדרכה. השוכר פטור עמנו צשקר
אצל השואל לא נפטור צכך מלשלם:
חייב מייחייב שלם קאי על שבועתו
בחטאת: מאי קמ"ל. רבי ירמיה
משמיע שלימותו כן בשבועתו. המשנה
מחובה לחובה ומפטור לפטור
ומפטור לחובה פטור מאשם גזילות
מחובה לפטור חייב: רז אחר פטור.
מכל מה שהיה נפטר אס שמרה הוא
עמנו: חייב אפי' צאונסין: ולא
מייחייב כו'. לפטור מן האונסין
ואין לך לומר פשיעה היא זו שמסרה
לאחר: מרישו. פשוטי"ר צלע"ו:
מאן דחוא. אחד מן התלמידים שמע
מפיו דפטריה סכר שומר שמסר
לשומר כו': הוה מפקדי לה. ללא
מנו אמיני ליה אין רעונו שהיא
צידה: להא שמעפא. דר' יוחנן
רביה: אי הכי לבעלים צעי לשלומי.
שאל שם השאלה לו: דאמרי
ליה. צעלים לשוכר: לדעפך.
כרעונך אס מרצה להשאלה לו ימי
שכירותך אין אנו מקפידין הלך
הוא השאלה והצעלים אין יכולין
לומר אין רעונו: מסין לבנו כו'.
צפניהם. צפני אותם הקטנים:
שלא יאלו לחוך ויאצדו המעות:
על

(א) שבועות מט: ג (ב) ג' כ"ג
יא: ו (ג) א' נפי תופי גיטין
טו. ד"ה בלו שנה ומוס'
צ"ק יא: ד"ה אה' .
(ד) גיטין יד. סגנ.
(ה) גבירות טו. ופ"ג.
(ו) נהפלים רשות פ"ג.
(ז) לקמן מב. (ח) הוסיף
והר"ש גבירי או נעל
כפניהם כו' (ט) לקמן מב:
ועמ"ש מוס' שם:
ר"ת. (י) בספוק גבי אשם
גולות כתיב בל"ה וינין אס.
(כ) מט: (ל) ט' וע"י מוס'
צ"ק ט: ד"ה גבירות.

תורה אור השלם

1 או נפש פי השבע
לבטא בשפתיהם להרע
או להטיב לכל אשר
יבטא האדם בשבעה
וְנִגְלַם מִפְּנֵי יְהוָה וְהָאֵל
וְאָשָׁם לְאַחַת מֵאַחֵהּ:
ויקרא ה ד

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה נאנסה וכו'
הוה שואל אע"פ:

גליון הש"ס

גמרא ב"מ דהא פריה
לבן דעת. עיין לקמן
דף ז"ג ע"ב מוס' ד"ה
אי: תוס' ד"ה ר' וב' ו
וא"ת והא תנן. כך הקשה
צירולי גיטין שם עיין
שם:

לעזי רש"י

פשוטי"ר (פשוטי"ר ש').
מערו.

מוסף רש"י

שומר שמסר לשומר
רב אמר פטור. הראשון
בכל לחון דייס פטור
פטור אס הימה אלו פטור
נמי השתא. ולא אמרין
פשיעה היא זו שמסרה לאש
אחר (ב"ק יא.). ר' יוחנן
אמר חייב. אפילו צאונסין
(מ). לא מבעינא שומר
הגם שמסר לשומר
שכר. ונגנבה או שאנסה
דפטור שומר חנם. מימי
דמיפטר אלו הוא גביה
דלא פשע דעלווי עליה
לשמירתו. דשומר שכר
מסר נפשה לטוב טפי
משומר חנם. שהיו שומר
שכר חייב בגניבה ואנסה
שכר צאונסין. ולא מני א"ל
בעל הבית שפעת ממרת
לאחר. שהיו מסרה לנן
דעת (שם). צירוף. בסודרו
(לקמן טב.).